Reis naar het hart van mijn leven

Door Silke Pan

Reizen, net als bijna iedereen, daar droomde ik van. Al was het maar één keer, ik wilde wegvliegen naar het avontuur, nieuwe horizonten ontdekken en uit een somber en soms zwaar dagelijks leven stappen.

Voordat het lot me in een rolstoel bracht, was mijn leven nauw verbonden met reizen. Als reizende kunstenaar verhuisde ik van bijzondere naar de andere, de wereld was mijn huis geworden. Mijn ongeluk betekende een grote verandering, op alle niveaus, en mijn nieuwe levensomstandigheden dwongen me om te settelen ... voor dat moment.

Ten tijde van dit grote keerpunt moest ik mijn principes herzien en mezelf opnieuw uitvinden. Ook al kostte het veel inspanning, ik wilde weer net zo vaak als in het verleden op reis gaan.

[photographer is FGD Stuttgart]

En dat terwijl er voldoende factoren waren om me te ontmoedigen: zware en vaak onhandige koffers die je moet meenemen terwijl je die zelf niet kunt dragen, de slechte toegankelijkheid van veel openbare plaatsen en niet van tevoren weten of je ver van huis een toegankelijke badkamer zult vinden. Je rolstoel is je eerste en noodzakelijke bagage. Voeg daaraan toe de zorgapparatuur die nodig is om je dagelijkse gezondheid en het functioneren van je gehandicapte lichaam te waarborgen. En in het geval van atleten "op wielen" maakt een sportrolstoel de lijst compleet.

Competities, trainingen, conferenties of congressen, of ik nu op reis ben voor mijn sport of mijn beroep, als topsporter kan ik het me niet veroorloven langer dan twee dagen niet te trainen. Dus is mijn handbike altijd bij me en ik waardeer de sterke armen van mijn man om al mijn bagage voor me te vervoeren tijdens de reis.

Zoveel landen als ik heb bezocht, bergen beklommen, zeewind voelde op mijn huid, ik heb genoten met al mijn zintuigen! Reizen is zo de moeite waard, al het kan vermoeiend zijn. Waar anderen dromen van weggaan, droom ik er soms van om mezelf een paar momenten rust te kunnen geven ...

In een tijd waarin we het steeds meer hebben over klimaatverandering, stel ik mezelf ook veel vragen over de vele reizen die nodig zijn voor sporters die zichzelf op internationaal niveau willen meten. Een competitie deze week in Italië, de volgende week in Canada en de volgende keer weer in Europa. Om een selectiedoel voor wereldkampioenschappen of Olympische Spelen te bereiken, zit een ambitieuze atleet gevangen in deze spiraal. Of hij wil de sportieve ladder beklimmen en voldoet aan de vereisten of hij trekt zich terug uit sport op hoog niveau. Een dilemma waarop de meeste ambitieuze atleten reageren door prioriteit te geven aan hun carrièredoel.

Oplossingen om onze CO2-voetafdruk te minimaliseren? Er zijn wat meer realistische tot meer utopische. Stel je voor dat elk mens een "vervuilingskrediet" voor z'n leven zou ontvangen. We zouden al onze bewegingen en onze manier van doen heroverwegen.

In plaats van met het vliegtuig naar Australië te gaan, zouden we met de fiets en boot gaan, en in plaats van na twee weken terug te komen, zou de reis ons vier jaar kosten...

Misschien moeten we onszelf vaker afvragen of onze doelen respect hebben voor onze planeet of dat het willen bereiken van onze doelen gewoon puur egoïstisch plezier is...

Een wijze stap vooruit komt soms neer op het nemen van een stap achteruit. Vertraag deze hectische race voor meer productiviteit en meer geld en leer genieten van reizen in eigen land. Gebruik de technologie om virtueel te reizen ... reizen, dromen, ontsnappen.

Het leven en ons innerlijke vuur duwen ons altijd verder en hoger en ik heb er geen spijt van. De mensen, culturen en situaties die ik ontmoet, stimuleren en verrijken me. Mijn leven hangt nauw samen met reizen, maar ik koos ervoor ook mee te laten wegen wat het effect ervan is op onze wereld.

Ik beklim de bergpassen met de handbike, zwem over de meren en kijk naar de zonsondergang ... Mijn handicap geeft me het voordeel dat ik de hoogste toppen kan beklimmen zonder duizenden kilometers te gaan, omdat ik de grootste prestaties vind in mezelf.

Silke Pan